

понятието "благосъстояние на децата" се използва в различни аспекти, но без да се дава дефиниция за неговата същност и обхват. Другите използвани в посочените документи понятия като жизнен стандарт, качество на живот, благоденствие, хармонично развитие, защита, закрила, в контекста, в който се употребяват, всъщност представляват в някои случаи синоними, а в други - съставни части на благосъстоянието на децата. Затова считаме, че понятието "благосъстояние на децата" има по-широк обхват и е най-подходящо да се използва при разработването на адекватни политики за тяхното развитие. От тази гледна точка е необходимо да се формулира определение на понятието "благосъстояние на децата", съобразявайки се с основополагащите международни норми и принципи:

- децата да живеят "достойно и свободно";
- да се ползват от "плодовете на социалния прогрес";
- да живеят в семейна среда;
- да им бъде осигурен жизнен стандарт, съответстващ на "нуждите за физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие";
- да им бъдат осигурени "здравословен растеж и развитие";
- да имат равни възможности за образование, което да развива техните способности и "възгледи за морална и социална отговорност";
- да се осигури специализирана грижа за лишените от семейна среда;
- да се предоставят необходимите условия от страна на държавата в максимално възможна степен за оцеляването и развитието на всички деца чрез съответни защитни и подпомагащи мерки и механизми, включително за семействата с деца.

Без да претендираме за всеобхватност при определяне същността на понятието "благосъстояние на децата", **предлагаме следната дефиниция: благосъстоянието на децата е съвкупност от взаимосвързани елементи - материална осигуреност, физическо, умствено и емоционално здраве, образователно равнище, етично поведение, морална култура и социална приобщеност, които се предопределят от степента на развитие на семейната и обществената социално-икономическа среда.** Дефинирано по този начин, благосъстоянието на децата има динамичен характер, като чрез конкретното му проследяване във времето и пространството с използването на съответни индикатори се създава възможност за установяване степента на неговото изменение. Очевидно благосъстоянието не трябва да се възприема само като категория с положителни измерения. То може да се "придвижва" от по-ниски към по-високи количествени и качествени стойности и обратно съобразно спецификите и измененията в националните условия. Ето защо,